

ทฤษฎี วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องปัญหาการดำเนินการใช้หลักสูตรวิทยาศาสตร์การกีฬาในวิทยาลัยพลศึกษา ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงทฤษฎี วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจะเสนอตามลำดับดังนี้

1. ความหมาย องค์ประกอบ และแนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร
2. การพัฒนาการหลักสูตรวิทยาศาสตร์การกีฬา และการดำเนินงาน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของหลักสูตร

กู๊ด (Good, 1973) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการคือ

1. หลักสูตร คือ เนื้อหาที่จัดไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา เพื่อให้จบชั้นหรือประกาศนียบัตรในหมวดวิชาที่สำคัญ เช่น หลักสูตรพลศึกษา หลักสูตรสังคมศึกษา
2. หลักสูตร คือ คำไครงทั่วไปของเนื้อหาหรือสิ่งเฉพาะที่ต้องสอนซึ่งโรงเรียนจัดให้เด็กเพื่อให้เด็กได้มีความรู้จบชั้นหรือประกาศนียบัตร หรือเพื่อให้สามารถเข้าเรียนต่อในทางอาชีพต่อไป
3. หลักสูตร คือ กลุ่มวิชาและประสบการณ์ที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้เรียนภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสังคม ความก้าวหน้าทางวิชาการ ความต้องการของผู้เรียนหลังจากนั้นก็กำหนดเนื้อหาและประสบการณ์ตามวัตถุประสงค์เป็นขั้นตอน ต่อไป

ทาบ (Taba, 1962) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง แนวทางในการเตรียมพลเมือง เพื่อที่จะให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข และเป็นสมาชิกที่สามารถสร้างสรรค์ผลผลิต ให้แก่วัฒนธรรมนั้น

สวัสดี จงกล (2521) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง ข้อกำหนดที่วาดด้วยจุดมุ่งหมายของการศึกษา แนวทางการดำเนินงาน เนื้อหาสาระ ซึ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรม สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษา

สุมิตร คุณานุกร (2523) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หมายถึง โครงการที่ประมวลความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นภายในหรือภายนอกโรงเรียนก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้

กาญจนา คุณารักษ์ (2527) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นโครงการหรือแผน หรือข้อกำหนดอันประกอบด้วย หลักการ จุดหมาย โครงสร้าง กิจกรรม และวัสดุต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอนที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความสามารถ โดยส่งเสริมให้เอื้อต่อบุคคล ไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตนเอง

บุญมี เฌรยอด (ม.ป.ป.) สรุป ความหมายของหลักสูตรออกเป็น 2 นัย คือ

หลักสูตรในทางแคบ หมายถึง เอกสารที่กำหนดโครงการของผู้เรียนประกอบด้วย ความมุ่งหมายของการให้การศึกษา เนื้อหาวิชา ระยะเวลาเรียน กิจกรรม และประสบการณ์ที่จัดให้ผู้เรียน การวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอน

หลักสูตรในทางกว้าง หมายถึง โครงการที่ประมวลความรู้และประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดให้ผู้เรียน เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถด้านต่างๆ ของผู้เรียนไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ทั้งในและนอกโรงเรียน

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง โครงการที่กำหนดขึ้นให้กับผู้เรียน ประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ ประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งในและนอกโรงเรียน กิจกรรม การเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ บรรลุตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา

องค์ประกอบของหลักสูตร

องค์ประกอบของหลักสูตรสามารถทำให้มองเห็นโครงสร้างของหลักสูตรได้ทั้งระบบเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ความหมายของหลักสูตรสมบูรณ์ขึ้น มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ดังนี้

ทาบ (Taba, 1962) กล่าวว่า องค์ประกอบของหลักสูตรมี 4 ประการ คือ

1. วัตถุประสงค์ (Objectives) ซึ่งเป็นแนวทางการเรียนการสอนว่า ต้องการให้ผู้เรียนเป็นอย่างไร ต้องสอนเนื้อหาอะไร สอนแก่ใคร สอนทำไม
2. เนื้อหาวิชา (Subject Matter) หมายถึง สารความรู้ และประสบการณ์ในการแสวงหาความรู้ตามศาสตร์สาขาวิชานั้นๆ เนื้อหาเป็นรายละเอียดที่นำมาถ่ายทอดให้กับผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
3. วิธีสอนและการดำเนินการ (Method and Organization) หมายถึง การแปลงวัตถุประสงค์ของหลักสูตรไปสู่การสอน สอนเนื้อหาวิชาตามที่หลักสูตรกำหนดด้วยวิธีการสอนแบบต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ มีความรู้ สมรรถภาพ ทักษะ เจตคติและคุณสมบัติตามที่หลักสูตรกำหนด
4. การประเมินผล (Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และประเมินว่า ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ สมรรถภาพ เจตคติ ทักษะ และคุณสมบัติตามวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยใช้วัตถุประสงค์เป็นแนวทางในการประเมินผล

สุมน อมรวิวัฒน์ (2514) มีความเห็นว่า องค์ประกอบของหลักสูตร ควรประกอบด้วย

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่ละระดับ
2. การกำหนดวันเรียน เวลาเรียน และอัตราเวลาเรียน
3. สิ่งเข้าหัวข้อในแต่ละหมวด และประสบการณ์ทั้งหมด
4. กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน รวมทั้งการประเมินผล
5. กิจกรรมของโรงเรียนที่มุ่งส่งเสริมพัฒนาการ และประสบการณ์ของนักเรียน
6. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

สุมิตร คุณานุกร (2523) ได้ให้ความเห็นว่า องค์ประกอบของหลักสูตร มีดังนี้

1. ความมุ่งหมาย
2. เนื้อหา
3. การนำหลักสูตรไปใช้
4. การประเมินผล

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2522) กำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ว่า องค์ประกอบเต็มรูปของหลักสูตรมีอยู่ 8 ประการ คือ

1. จุดหมาย
2. หลักการ
3. โครงสร้าง
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
5. เนื้อหารายวิชา
6. สื่อการเรียน
7. วิธีสอน
8. การประเมินผล

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นว่า นักการศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก ว่า องค์ประกอบของหลักสูตร ควรมีดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. เนื้อหาสาระ
3. การนำหลักสูตรไปใช้
4. การประเมินผล

การนำหลักสูตรไปใช้

การใช้หลักสูตรเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญยิ่ง และเกี่ยวข้องกับผู้บริหารวิทยาลัยและอาจารย์ผู้สอน หลักสูตรจะประสบผลสำเร็จมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้นขึ้นอยู่กับผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจมีความชำนาญในการใช้หลักสูตร มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ ดังนี้

สันต์ ธรรมบำรุง (2527) กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนนำเอาโครงการของหลักสูตรที่เป็นรูปเล่มเหล่านั้นไปปฏิบัติให้บังเกิดผล และรวมถึงการบริหารงานทางด้านวิชาการของโรงเรียน เพื่ออำนวยความสะดวกและนักเรียนสามารถสอนและเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2532) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ ว่า ครูใหญ่เป็นผู้มีบทบาทมากเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร จะต้องทำการศึกษาหลักสูตรให้ชัดเจน เพื่อที่จะจัดวางแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ดังนี้

1. เตรียมวางแผนการเพื่อใช้หลักสูตรใหม่
2. การเตรียมจัดอบรมครูเพื่อใช้หลักสูตรใหม่
3. การจัดครูเข้าสอน
4. การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการสอน
5. การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรกับผู้ปกครอง และคณะกรรมการการศึกษาของโรงเรียน

6. การจัดสภาพแวดล้อม อาคาร สถานที่ และการเลือกสรรโครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตร

7. การจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตรและปรับปรุงหลักสูตร

สุมิตร คุณานุกร (2523) กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้ประกอบด้วย กิจกรรม 3 ประเภท คือ

1. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
2. การจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน
3. การสอนของครู

บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร

สังัด อุทรานันท์ (2527) กล่าวถึง บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการใช้หลักสูตร ดังนี้

1. นักวิชาการ ซึ่งได้แก่ ศึกษานิเทศก์ หรือนักวิชาการที่ทำหน้าที่พัฒนาหลักสูตร
2. ผู้บริหารโรงเรียน
3. หัวหน้าหมวดวิชาหรือหัวหน้าสายวิชา
4. ครูผู้สอน
5. บุคลากรอื่นๆ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2532) ได้ให้ความเห็นว่า การนำหลักสูตรไปใช้ มีองค์คณะบุคคล
เกี่ยวข้องอยู่ 3 กลุ่ม คือ

1. ครูใหญ่
2. ครูประจำชั้น
3. ชุมชนหรือผู้ปกครอง

กล่าวโดยสรุปบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการใช้หลักสูตรคือ ผู้บริหารวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้บริหาร
หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอน และบุคลากรอื่น ๆ ในโรงเรียน ดังนี้

1. ผู้บริหารวิทยาลัย

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2532) ให้ความเห็นว่า ครูใหญ่เป็นผู้มีบทบาทมากเกี่ยวกับการใช้
หลักสูตร จะต้องทำการศึกษาหลักสูตรให้ชัดเจน เพื่อที่จะจัดวางแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ดังนี้

1.1 การเตรียมวางแผนงานเพื่อการใช้หลักสูตร

ครูหรือผู้บริหารจะต้องวิเคราะห์หลักสูตรว่า จุดมุ่งหมายของการพัฒนาหลักสูตรและ
การสอนครั้งนี้ มีเป้าประสงค์ที่แท้จริงคืออะไร และสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของ
ผู้เรียนและชุมชนเพียงไร การนำหลักสูตรมาปรับใช้ขึ้นทางโรงเรียนมีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลง
อย่างไร วัสดุประกอบหลักสูตร และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ จะจัดหาได้อย่างไรและโดยวิธีใด
งบประมาณ อาคาร สถานที่พอเพียงหรือไม่ การเตรียมบุคลากรเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรจะทำ
โดยวิธีใดจึงจะทำให้เข้าใจหลักสูตรอย่างแท้จริง การนำหลักสูตรไปใช้ว่า ตัวหลักสูตรจะพัฒนาขึ้น
มาดีเลิศเพียงใด ถ้าการใช้หลักสูตรขาดความเข้าใจและความไม่พร้อม การพัฒนาหลักสูตรไปสู่
จุดหมายที่กำหนดไว้ว่าจะประสบความสำเร็จได้ยาก

1.2 การจัดเตรียมอบรมครูเพื่อให้ใช้หลักสูตรใหม่

ควรจัดอบรมครูในรูปของการประชุมเชิงปฏิบัติการ ให้ครูได้ศึกษา วิเคราะห์ถึง
ปัญหาของหลักสูตร และจะนำไปปรับใช้ได้อย่างไร โดยการสร้างกำหนดการสอน ประมวลการสอน
การเลือก และจัดประสบการณ์การเรียนรู้

1.3 การจัดครูเข้าสอน

การจัดครูเข้าสอน ควรคำนึงถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยยึดจุดมุ่งหมาย
ของหลักสูตรเป็นหลัก พยายามจัดประสบการณ์ให้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นสำคัญ

1.4 การจัดตารางสอน

หลักของการจัดตารางสอนจะต้องคำนึงถึงการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ไม่ควรรีใช้เวลาเท่า ๆ กัน ระดับความยากง่ายของการเรียนรู้ก็ย่อมแตกต่างกัน นอกจากนี้ช่วงการเรียนรู้จะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน การใช้อาคารสถานที่ ห้องเรียน โรงฝึกงาน ห้องทดลอง จะต้องมีการใช้ตลอดเวลาจึงจะถือว่าการใช้อาคารสถานที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน

การจัดทำแผนการสอน คู่มือครู เอกสาร และสื่อการเรียน เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องจัดทำ แผนการสอนจะช่วยให้ครูเห็นแนวทางชัดเจนยิ่งขึ้นว่าจะสอนอย่างไร จะเลือกกิจกรรมและประสบการณ์อย่างใด การจัดทำสื่อการเรียนอาจจะร่วมกันทำ เป็นการประหยัดแรงงานและงบประมาณ ที่สำคัญที่สุดผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียน และตรงกับความต้องการของชุมชน

1.6 การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร

การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรเป็นสิ่งที่ช่วยทำให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมที่จะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม การใช้สื่อมวลชนเป็นเครื่องช่วยประชาสัมพันธ์หลักสูตร เช่น วิทยุ โทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ จะช่วยได้มาก

1.7 การจัดสภาพแวดล้อมและการเลือกสรรโครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ และจะต้องคำนึงถึงเพราะการเรียนรู้ของเด็กไม่ได้เกิดขึ้นอยู่เฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียนก็จะเป็นส่วนช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ การบริการด้านวิชาการแก่ครู ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยในการพัฒนาหลักสูตรให้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจจะทำโดยส่งไปศึกษาอบรมระยะสั้นในเรื่องที่กำลังปฏิบัติอยู่ เพื่อเสริมความเข้าใจให้มีทัศนคติอันกว้างขวางขึ้น การไปร่วมประชุมสัมมนาการไปศึกษาดูงาน การเชิญวิทยากรมาสาธิต การส่งเสริมผู้ที่มีความชำนาญเฉพาะด้านที่แตกต่างกัน ได้มีโอกาสเผยแพร่ความรู้ซึ่งกันและกัน เป็นต้น

1.8 การจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร

จะต้องทำเป็นขั้นตอน ถ้าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกำหนดไว้อย่างชัดเจน การประเมินผลเพื่อปรับปรุงก็จะทำได้ง่ายและตรงจุด ว่าการปรับปรุงควรที่จะเริ่มที่จุดใดบ้าง

วิจิตร ศรีสอน (2514) ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารไว้ดังนี้

1. บทบาทและหน้าที่โดยตรงในการพัฒนาหลักสูตรและการสอน ผู้บริหารจะต้องเป็นผู้เอาใจใส่ นำครู กระตุ้นครูให้ตื่นตัวในการปรับปรุงการเรียนการสอน
2. บทบาทเกี่ยวกับการบริหารบุคลากร หน้าที่นี้นอกจากจะสรรหาบุคลากรให้เหมาะสมกับลักษณะงานที่เขาจะต้องทำแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ พัฒนาบุคลากร ซึ่งจะต้องทำต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลาไม่มีจุดจบ ศึกษานิเทศก์ก็ควรจะมีบทบาทในเรื่องนี้มากช่วยให้เขามีความรู้ความสามารถในการสอนและการดำเนินภาระกิจที่ได้รับมอบหมาย งานนิเทศศึกษาเป็นงานพัฒนาเมื่อพัฒนาบุคคลได้ดีแล้วงานจะดีขึ้นมาเอง บทบาทของศึกษานิเทศก์จึงทำงานผ่านครู เพื่อมุ่งผลดีไปสู่เด็ก แต่ไม่ได้ทำงานกับเด็กโดยตรง เมื่อทำงานผ่านครู หน้าที่หลักก็คือ พัฒนาร่วมกับผู้บริหารโรงเรียน เพื่อจะได้ครูที่มีประสิทธิภาพทำงานที่มีประสิทธิภาพได้ตามวัตถุประสงค์
3. บทบาทในการจัดหาเงินและเครื่องช่วยอำนวยความสะดวกทั้งหลาย (Fund and Falties) ครูใหญ่สมัยปัจจุบันจะต้องมีการคำนึงถึงด้านเศรษฐกิจมากกว่าสมัยเดิม เพราะประเทศไทยเรามีงบประมาณจำกัด จะขอแต่งบประมาณแผ่นดินอย่างเดียวไม่ได้ครูใหญ่จะต้องรู้ว่าแหล่งเงินนั้นอยู่ที่ไหนและจะได้มาอย่างไร ในแง่นี้ต้องร่วมมือกับชุมชน สมภารเจ้าวัด เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ผู้ปกครอง ฯลฯ
4. บทบาทในการประชาสัมพันธ์โรงเรียน การที่จะอธิบายให้คนทั้งหลายรู้ว่าโรงเรียนกำลังทำอะไรอยู่ แล้วคิดจะทำอะไรต่อไปนั้นเป็นจุดสำคัญที่โรงเรียนจะได้รับการสนับสนุนจากภายนอกซึ่งต้องอาศัยการประชาสัมพันธ์ดี
5. การติดต่อของโรงเรียนกับทางบ้านควรจะเป็นไปในทางที่ดีคือ แจ้งข่าวอันน่าสนใจ เช่น ผลการเรียนที่ดีของนักเรียน ความเด่นของนักเรียนในด้านต่างๆ นอกจากนี้ผู้บริหารจะต้องเสนอความต้องการของสังคมเท่าที่จะทำได้ เมื่อมีโอกาที่จะทำให้สื่อมวลชนในท้องถิ่นรู้จักโรงเรียนก็ควรจะทำตามปรัชญาของการศึกษาในแนวใหม่ที่เห็นว่าบริหารนั้น คือ บริการ

สจ๊วต อุทรานันท์ (2527) กล่าวว่า ผู้บริหารโรงเรียนควรมีบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้หลักสูตร ดังนี้

1. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่โรงเรียนใช้อยู่อย่างชัดเจน
2. ให้บริการวัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนชนิดต่างๆ แก่ครู
3. ดำเนินการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรภายในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ
4. กระตุ้นและส่งเสริมครูในการใช้หลักสูตรอย่างถูกต้อง เช่น จัดอบรมและจัดประชุมสัมมนา เป็นต้น
5. ให้กำลังใจและบำรุงขวัญแก่ครูผู้ใช้หลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่ครูอื่นๆ

2. ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ

จะทำงานเป็นที่ปรึกษาของผู้บริหารโรงเรียนเกี่ยวกับงานวิชาการตามปกติ แล้วจะทำหน้าที่ดังต่อไปนี้ ดังที่ กระทรวงศึกษาธิการ กรมสามัญศึกษา (2527) กล่าวว่า

2.1 งานที่หลายฝ่ายพิจารณาร่วมกันโดยมีฝ่ายวิชาการเป็นเจ้าของเรื่อง เช่น การจัดแผนการเรียน และการแบ่งกลุ่มนักเรียนเข้าเรียนวิชาเลือก พิจารณาจัดสรรงบประมาณงานวิชาการ วางแผนการประเมินผลประจำภาคเรียนและการสัมมนาปฏิบัติการทางวิชาการภายในโรงเรียน เป็นต้น

2.2 งานที่ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการรับผิดชอบดูแลโดยตรง เช่น การจัดการวางสอน การจัดและผู้ดำเนินการสอนประจำภาค บริการสื่อการเรียนการสอนสำหรับครู บริการห้องสมุดและโสตทัศนอุปกรณ์ การจัดกิจกรรมและสอนซ่อมเสริม ควบคุมการประเมินผลการเรียนของสายวิชาต่างๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และหลักวิชา ดูแลช่วยเหลือให้การใช้สถานฝึกอาชีพเป็นไปตามระเบียบและหลักเกณฑ์ เป็นต้น

2.3 งานส่งเสริมและประสานงาน เช่น ส่งเสริมในสายวิชา ทำแผนการสอนและโครงการเรียน ประสานโครงการเรียนระหว่างวิชาต่างๆ ในหมวดวิชาศิลปปฏิบัติให้เสริมงานกันเป็นโครงการใหญ่และเกิดผลงาน ประสานโครงการฝ่ายวิชาสามัญและกิจกรรมนักเรียนให้สอดคล้องรับกัน ส่งเสริมและช่วยเหลือให้หมวดวิชาสร้างวัตถุประสงค์การสอนและเครื่องมือวัด

ผลชิ้นใช้เองส่งเสริมให้หมวดวิชาต่างๆ สร้างคู่มือประกอบการเรียนการสอนชิ้นใช้ประกอบการเรียนการสอน เป็นต้น งานต่าง ๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้ช่วยฝ่ายวิชาการเข้าประชุมหัวหน้าหมวดวิชา เพื่อชี้แจงทำความเข้าใจแล้วช่วยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ด้วย

2.4 งานเกี่ยวกับรายงานและเสนอแนะ ตามปกติผู้บริหารโรงเรียนจะมีเวลาเอาใจใส่งานวิชาการน้อยอยู่แล้ว ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการต้องเตรียมข้อมูลต่างๆ ที่รับผิดชอบให้พร้อมที่จะรับการตรวจสอบ หรือพร้อมที่จะชี้แจงให้ข้อเสนอแนะเมื่อมีโอกาสเหมาะสม จุดบอดจุดหนึ่งของงานวิชาการในโรงเรียนอยู่ที่ผู้บริหารไม่ตรวจสอบหรือไม่ติดตามผลการปฏิบัติงาน ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการก็ไม่รายงานหรือเสนอแนะหากไม่มีการร้องขอ และในทำนองเดียวกันเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นขึ้นระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการกับหัวหน้าหมวดวิชา และหน่วยงานทางวิชาการควบคุมอยู่โดยตรงด้วย การสื่อสารในสายงานวิชาการจึงเกิดขาดตอน

3. หัวหน้าภาควิชา

หัวหน้าภาควิชาเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบดำเนินการโดยตรงจึงจำเป็นต้องรู้รายละเอียดและเข้าใจในองค์ประกอบของหลักสูตรเป็นอย่างดี หัวหน้าภาควิชามีความรับผิดชอบในการดำเนินการสอน จัดทำประมวลการสอนในหมวดวิชาของตน ปรับปรุงการเรียน การสอน จัดหาตารางเรียน และหนังสือประกอบการเรียนการสอน ค้นคว้าหาวิธีการสอนใหม่ๆ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น หัวหน้าภาควิชาต้องทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาอาจารย์ในภาควิชาของตน ส่งเสริมให้อาจารย์ได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้านวิชาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ และต้องประสานงานภายในหมวดวิชาของตนให้ดำเนินไปด้วยดี นอกจากนี้ยังมีหน้าที่จัดอาคาร สถานที่ ของบประมาณจากฝ่ายวิชาการ เพื่อนำมาปรับปรุงงานวิชาการภายในหมวดส่งเสริมการจัดชุมนุมทางวิชาการ จัดนิทรรศการแสดงผลงานของนักเรียน นับได้ว่าหัวหน้าภาควิชาทำหน้าที่ด้านวิชาการในการนำหลักสูตรไปใช้โดยแท้ (บุญมี เฌรยอด, 2529)

4. อาจารย์ผู้สอน

อาจารย์ผู้สอนในฐานะเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง มีส่วนที่จะช่วยสนับสนุนให้การนำหลักสูตรภายในวิทยาลัยมีประสิทธิภาพได้ดังนี้

4.1 ทำการศึกษาหลักสูตรเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ที่ตนเองใช้อยู่อย่างชัดเจน

4.2 ทำการปรับปรุงหลักสูตรที่ใช้อยู่ให้มีความเหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4.3 ทำการสอนให้ถูกต้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่ใช้อยู่

4.4 พยายามคิดค้นหาวิธีการที่เหมาะสมหรือวิธีการที่มีประสิทธิภาพสำหรับการใช้หลักสูตรที่ตนเองเป็นผู้ใช้ (สังค อุทรานันท์, 2527)

บุคคลอื่นๆ ในวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ บุคลากรในฝ่ายสนับสนุนการสอน ต่างก็มีบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุนการใช้หลักสูตร โดยเฉพาะ อาจารย์บรรณารักษ์ อาจารย์แนะแนว

บุญมี เฌรยอด (2529) กล่าวถึง บทบาทของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด เจ้าหน้าที่วัดผล และเจ้าหน้าที่แนะแนว ไว้ดังนี้

5. เจ้าหน้าที่ห้องสมุดหรือบรรณารักษ์

จะต้องเป็นผู้ที่ทราบรายวิชาที่เปิดสอนในสถานศึกษา เพื่อการจัดบริการด้านเอกสาร ตำราเรียน แบบเรียน วารสาร หนังสือพิมพ์ หนังสืออ้างอิงให้สม่ำเสมอและทันสมัย บรรณารักษ์ ต้องเป็นผู้ที่มีความก้าวหน้าในการปรับปรุงห้องสมุดให้กิจการเจริญก้าวหน้าและให้ความสะดวกแก่ผู้ใช้ห้องสมุด เพื่อให้ห้องสมุดเป็นศูนย์กลางวิชาความรู้ เพราะห้องสมุดเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนให้ผู้เรียน และผู้สอนประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและการสอน อันมีผลเนื่องไปถึงผลสำเร็จในการนำหลักสูตรไปใช้

6. เจ้าหน้าที่วัดผล

เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา มีหน้าที่ในการวัดและประเมินผลการศึกษาของผู้เรียน

7. เจ้าหน้าที่แนะแนว

มีหน้าที่ในการแนะแนวทางแก่ผู้เรียนในด้านการเรียนและความประพฤติให้เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนดำเนินตามแนวทางความมุ่งหมายทางการศึกษา นอกจากนี้เจ้าหน้าที่แนะแนวต้องหาทางช่วยเหลือ หรือแนะนำในกรณีที่ผู้เรียนประสบปัญหาต่างๆ

การพัฒนาการหลักสูตรวิทยาศาสตร์การกีฬา

วิทยาลัยพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกรมพลศึกษาที่มีบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบในการจัดการศึกษา และพัฒนาการศึกษาของชาติ โดยได้ดำเนินการผลิตครูในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษาและสุขศึกษามาตั้งแต่ ปี พ.ศ.2514 ในปลายแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 2 (พ.ศ. 2510-2514) จนถึงปัจจุบัน มีวิทยาลัยพลศึกษารวมกันทั้งหมด 17 แห่ง กระจายอยู่ในภาคต่าง ๆ ของประเทศ ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคละ 4 แห่ง และภาคกลางอีก 5 แห่ง

กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศเรื่องหน้าที่ และความรับผิดชอบของวิทยาลัยพลศึกษาลงวันที่ 31 มีนาคม 2531 ดังนี้

1. ผลิตบุคลากรด้านพลศึกษา สุขศึกษา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ การเสริมสร้างลักษณะนิสัย การพัฒนาบุคลิกภาพสวัสดิการ สวัสดิภาพ และวิทยาการความปลอดภัย
2. ส่งเสริมวิทยฐานะครูประจำการและบุคลากรทางพลศึกษา ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการสอน และการจัดกิจกรรมกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพ พลศึกษา กีฬานันทนาการ ลูกเสือและยุวกาชาด
3. ให้วิทยาลัยพลศึกษาแต่ละแห่งเป็นศูนย์ส่งเสริมกิจกรรมพลศึกษา การกีฬา สุขภาพ การพัฒนาคุณธรรมเยาวชน โดยให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชนตามภารกิจ และขอบข่ายของกรมพลศึกษา
4. ให้วิทยาลัยพลศึกษาเป็นศูนย์ฝึกอบรมบุคลากรในด้านสวัสดิการ สวัสดิภาพ และวิทยาการความปลอดภัยแก่กลุ่มสนใจและหน่วยงานต่าง ๆ
5. ศึกษาวิจัยโดยเน้นการวิจัยทางพลศึกษา สุขศึกษา นันทนาการ สวัสดิศึกษา การลูกเสือ - ยุวกาชาด หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาการความปลอดภัย
6. ให้วิทยาลัยพลศึกษาเป็นศูนย์ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยให้มีการวิจัยเผยแพร่อนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมในด้านกีฬา และการละเล่นพื้นเมืองต่าง ๆ

กรมพลศึกษา จึงได้จัดประชุมสัมมนาศึกษางานวิจัย และดำเนินการวิจัย ได้ข้อสรุปว่า วิทยาลัยพลศึกษาควรเพิ่มการสอนวิชาเอกอื่นๆ ให้ถึงระดับปริญญาตรีที่สอดคล้องกับตลาดแรงงาน ในสาขาอาชีพอนามัย ผู้นำนันทนาการ ผู้ฝึกสอนกีฬา วิทยาศาสตร์การกีฬา (กรมพลศึกษา, 2531 และ พรรณี พีรพรพัฒนา, 2531) ต่อมา กรมพลศึกษาได้จัดให้มีการประชุมสัมมนา ร่วมกับคณะกรรมการของวิทยาลัยครู และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในโครงการร่วมผลิตบุคลากร ระดับปริญญาตรีใน 4 สาขาวิชาเอก คือ อาชีวอนามัย และการจัดการความปลอดภัย นันทนาการ และสวัสดิการในสถานประกอบการ ผู้ฝึกกีฬา อนามัยเด็กเล็กและผู้สูงอายุ (กรมพลศึกษา, 2531)

หลักสูตรโปรแกรมวิทยาศาสตร์การกีฬาที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา และค้นคว้ามาจาก หลักสูตรที่ทำการสอนอยู่ในระดับอุดมศึกษาของโครงการร่วมระหว่างกรมการฝึกหัดครูกับกรมพลศึกษา เรียกว่าหลักสูตรวิทยาศาสตร์การกีฬา (การฝึกและการจัดการ) ซึ่งหลักสูตรนี้ได้รับอนุมัติจากสถาบัน ฝึกหัดครู เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2535 และทบวงมหาวิทยาลัย ให้ความเห็นชอบหลักสูตรนี้เมื่อวันที่ 7 เมษายน 2535

ชื่อหลักสูตร

หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สายวิทยาศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
ประยุกต์ โปรแกรมวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา (การฝึกและการจัดการกีฬา)

ชื่อปริญญา

ชื่อเต็ม: ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา-การฝึกและการจัดการกีฬา)

จุดประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อผลิตบัณฑิตทางวิทยาศาสตร์การกีฬาที่มีความรู้ ความสามารถในการฝึกและการจัดการกีฬาขั้นพื้นฐาน กีฬาเพื่อสุขภาพและกีฬาเพื่อการแข่งขัน
2. เพื่อผลิตบัณฑิตทางวิทยาศาสตร์การกีฬา ให้สามารถคิดค้นเทคนิคการส่งเสริมสุขภาพพลานามัย ของเยาวชนและประชาชนให้ได้มาตรฐาน และมีหลักการที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อผลิตบัณฑิตทางวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่มีจรรยาบรรณและคุณธรรมในวิชาชีพ กีฬาและเป็นผู้นำทางการกีฬา ให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและท้องถิ่น
4. เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถดำเนินการประกอบอาชีพอิสระทางด้านการศึกษาได้

โครงสร้างหลักสูตร

หน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 144 หน่วยกิต โดยมีสัดส่วนหน่วยกิตแต่ละหมวดวิชาและแต่ละกลุ่มวิชา ดังนี้

1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป	40 หน่วยกิต
1.1 กลุ่มวิชาภาษาและการสื่อสาร	10 หน่วยกิต
1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	10 หน่วยกิต
1.3 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	10 หน่วยกิต
1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	10 หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะด้าน	94 หน่วยกิต
2.1 กลุ่มวิชาเนื้อหา	72 หน่วยกิต
2.2 กลุ่มวิชาวิทยาการจัดการ	15 หน่วยกิต
2.3 กลุ่มวิชาปฏิบัติการและฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	7 หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	10 หน่วยกิต

(รายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอยู่ในภาคผนวก ง.)

การดำเนินการใช้หลักสูตร

การดำเนินการใช้หลักสูตร หมายถึง วิธีปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ให้มีประสิทธิภาพ จึงขอเสนอรายละเอียด ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อม

การเตรียมความพร้อมเป็นการดำเนินการเตรียมงานที่จำเป็นสำหรับรองรับสนับสนุนให้การจัดการหลักสูตรด้านต่างๆ มีความสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การนำหลักสูตรไปใช้บรรลุวัตถุประสงค์ ควรมีการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ดังนี้

1.1 การประชาสัมพันธ์หลักสูตร

การประชาสัมพันธ์หลักสูตร หมายถึง ภารกิจที่คณะกรรมการบริหารหลักสูตรจะต้องวางแผนการดำเนินการใช้หลักสูตร เพื่อการสื่อสารสองทาง และเสริมสร้างให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเกิดความรู้สึกที่ดีต่อหลักสูตร ป้องกันและแก้ไขความเข้าใจผิด ขจัดและลดสาเหตุแห่งการขัดแย้งต่าง ๆ รวมทั้งสนับสนุนนโยบายการดำเนินงานการใช้หลักสูตร (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2533)

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2533) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการวางแผนการประชาสัมพันธ์หลักสูตรควรจัดเป็น 3 ระยะ คือ ก่อนการใช้หลักสูตร ระหว่างการใช้หลักสูตร และภายหลังการใช้หลักสูตรการวางแผนประชาสัมพันธ์หลักสูตร มีดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์
2. การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย
3. การกำหนดหัวเรื่อง
4. การกำหนดระยะเวลา
5. การกำหนดสื่อและเทคนิค
6. การกำหนดงบประมาณ

ธำรง บัวศรี (2531) ได้เสนอการประชาสัมพันธ์หลักสูตร อาจทำได้หลายรูปแบบเช่น การออกเอกสารสิ่งพิมพ์ การใช้สื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทร-ทัศน์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น นอกจากนี้ การประชุมและการสัมมนา ก็อาจนำมาใช้ในโอกาสอันควร การที่จะใช้วิธีการประชาสัมพันธ์อย่างไร แก่ผู้ใด และเป็นจำนวนกี่ครั้ง เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาเป็นราย ๆ ไป อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ควรให้ผู้เกี่ยวข้องทราบก็คือ สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น คืออะไร จะมีประโยชน์แก่ผู้เรียนและผู้เกี่ยวข้องอย่างไร และจะมีผลกระทบตอตอบทบาทและหน้าที่ของเขอย่างไร

1.2 การประสานงานกับหน่วยงานภายนอก

การประสานงานกับหน่วยงานภายนอก หมายถึง การที่วิทยาลัยติดต่อกับหน่วยงานภายนอกวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือในเรื่องต่างๆ ในอันที่จะมาสนับสนุนการใช้หลักสูตรให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ สำหรับหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องได้แก่ กรมการฝึกหัดครู กรมสามัญศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย โรงเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน โรงเรียนสังกัดการประถมศึกษาแห่งชาติ สถานฝึกงานอาชีพ ฯลฯ รวมทั้งสถานประกอบการต่างๆ ในท้องถิ่น

1.3 การเตรียมบุคลากร

การเตรียมบุคลากรเป็นงานสำคัญในการใช้หลักสูตรโดยเฉพาะหลักสูตรที่ประกาศใช้ใหม่ บุคลากรที่สำคัญที่จะต้องเตรียม ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน และผู้บริหาร

ธำรง บัวศรี (2531) กล่าวถึง การเตรียมอาจารย์หรือผู้สอนไว้ดังนี้ อาจารย์หรือผู้สอนนับว่าเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวเพราะเป็นผู้นำเอาหลักสูตรไปใช้ในห้องเรียนกับผู้เรียนจริงๆ ดังนั้นก่อนที่จะนำหลักสูตรไปใช้ผู้ที่รับผิดชอบจะต้องเตรียมครูให้พร้อมทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรทักษะในการใช้หลักสูตร สำหรับทักษะในการใช้หลักสูตรนอกจากจะต้องมีทักษะเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การเรียนการสอน การปกครองชั้นเรียนและการประเมินผลการเรียนรู้แล้ว ยังต้องมีความเข้าใจในทฤษฎีที่เกี่ยวข้องด้วยในขณะที่เดียวกันจะต้องทำความเข้าใจให้ผู้สอนมีเจตคติที่ดีต่อหลักสูตร ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันให้ผู้สอนมุ่งมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ของตน

การเตรียมผู้สอนอาจทำได้หลายวิธี เช่น การจัดประชุมสัมมนาเพื่อสร้างความเข้าใจในเรื่อง นโยบาย จุดมุ่งหมายของการศึกษาโครงสร้าง รูปแบบและข้อกำหนดต่าง ๆ ของหลักสูตรการอบรมเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเฉพาะ เรื่อง การประชุมปฏิบัติการเพื่อฝึกทักษะที่จำเป็นเช่น การจัดทำหน่วยการเรียนการสอน วิธีสอน การใช้สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นต้น

1.4 การเตรียมงบประมาณ

นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ (2523) ได้กล่าวถึงทรัพยากรของการบริหารการศึกษา 4 m's ว่า ในการจัดการศึกษาเราต้องใช้ทรัพยากรในการดำเนินงานที่เรียกว่า 4 m's กล่าวคือ

1. ด้านการจัดการ (Management)
2. ด้านบุคลากร (Man power)
3. ด้านงบประมาณ (Money)
4. ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก (Material)

ธงชัย สันติวงษ์ (2530) กล่าวว่างบประมาณ ได้แก่ แผนซึ่งประกอบด้วยข้อความซึ่งคาดหมายผลที่คิดไว้ล่วงหน้าและแสดงออกเป็นตัวเลขบางครั้งงบประมาณอาจเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า แผนที่เป็นตัวเลข ส่วนวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับงบประมาณ อุทัย บุญประเสริฐ (2528) กล่าวว่า งานงบประมาณจะเกี่ยวข้องกับการจัดตั้งงบประมาณ ซึ่งเป็นเรื่องของการกำหนดแผนงานและโครงการที่จะทำในแต่ละปี โดยมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจน กำหนดกรอบวงเงินงบประมาณค่าใช้จ่ายอย่างประหยัด จากทั้งงบประมาณแผ่นดินและจากเงินนอกงบประมาณหรือบริหารโครงการ การดำเนินงานให้สอดคล้องกับวงเงินงบประมาณที่ได้รับ

งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน เพราะวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก จะมีเพียงพอก็ต่อเมื่อวิทยาลัยได้รับเงินงบประมาณใช้จ่ายอย่างเพียงพอ และมีการเตรียมการใช้จ่ายงบประมาณในแต่ละด้านอย่างเหมาะสม

กาญจนา ศรีกาพิลินธุ์ (2531) ให้ข้อเสนอแนะในการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ดังนี้

1. ควรจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกับกิจการ จะต้องประเมินสภาพสิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่มีอยู่จริง เพื่อจะได้รู้ว่ายังขาดสิ่งใดบ้าง จะได้จัดมาสนองความต้องการเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน
2. ควรจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับผู้ทำงานเท่าเทียมกันกับสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้ในโปรแกรมด้านอื่นๆ
3. จะต้องรู้ยุทธศาสตร์ในการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกไว้ให้เหมาะสมตามตำแหน่งหน้าที่ เพื่อผู้เกี่ยวข้องแต่ละฝ่ายจะได้ใช้งานตามหน้าที่ของเขาได้อย่างเต็มที่

1.5 การจัดระบบข้อมูลพื้นฐาน

การจัดระบบข้อมูลพื้นฐาน เป็นการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีอยู่ให้แน่นอนเพื่อเป็นประโยชน์ในการดำเนินงาน เช่น

1. บุคลากรในวิทยาลัย มีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ตลอดจนวุฒิการศึกษา เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดบริหารงานบุคคลภายในวิทยาลัย
2. จำนวนห้องเรียน ห้องพิเศษ วัสดุ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ และ อุปกรณ์ที่จำเป็นอื่น ๆ

3. ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน

สุมิตร คุณานุกร (2523) กล่าวว่า หลักสูตรจะสัมฤทธิ์ผลได้ตามความมุ่งหมายนั้นจำเป็นต้องมีปัจจัยหลายๆ ด้านมาเสริม โดยเฉพาะผู้บริหารควรมีความรู้ความเข้าใจแตกฉานในหลักสูตรทุกวิชาและทุกระดับชั้น เพื่อประสานงานการเรียนการสอนภายในโรงเรียนให้กลมกลืนอย่างสมคูลย์ และเอื้ออำนวยให้ครูและนักเรียนสามารถสอนและเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด ผู้บริหารจะต้องสำรวจปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ของโรงเรียนว่าเหมาะสมกับการนำหลักสูตรไปปฏิบัติหรือไม่ ผู้บริหารจะต้องคำนึงถึงขนาดของห้องเรียนและจำนวนนักเรียน การกำหนดครูเข้าสอน การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะอำนวยต่อการเรียนการสอน ทั้งนี้รวมถึงความคล่องตัวในการบริหารงาน การเตรียมและการจัดสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน

1.6 การจัดเอกสารหลักสูตร แบบเรียน วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน

เอกสารประกอบหลักสูตรเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่ออธิบายรายละเอียดของหลักสูตรให้การใช้หลักสูตรบรรลุตามความมุ่งหมายของหลักสูตร เช่น แผนการสอน คู่มือครู ฯลฯ

สังค อุทรานันท์ (2527) กล่าวว่า เอกสารประกอบหลักสูตรเป็นเอกสารที่อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ ของหลักสูตร เพื่อให้การนำหลักสูตรไปใช้ได้ผลตามความมุ่งหมาย ตัวอย่างของเอกสารประกอบหลักสูตร ได้แก่ คู่มือเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร หรือคู่มือหลักสูตร แผนการสอนกลุ่มวิชาต่างๆ คู่มือประเมินผลการเรียน เป็นต้น

วิชัย ราชบุรีศิริ (2522) ได้กล่าวถึง เอกสารประกอบหลักสูตรว่า คือ วัสดุสิ่งพิมพ์ที่แนะนำการจัดกิจกรรม หรือใช้ประกอบการเรียนการสอนตามหลักสูตรซึ่งได้แก่ ประมวลการสอน แผนการสอน คู่มือครู คู่มือการใช้หลักสูตร หนังสือเรียน ฯลฯ

สำหรับอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน เป็นสิ่งจำเป็นยิ่งส่วนหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอนของนักเรียนและครู เพราะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจเรื่องได้แจ่มแจ้งชัดเจนขึ้น ดังนั้นครูทุกคนจะต้องพยายามจัดหา หรือทำสื่อการเรียนต่างๆ ขึ้น เพื่อให้ นักเรียนได้ใช้สิ่ง เกิดและค้นคว้าคำตอบในปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนเนื้อหาวิชานั้นๆ รวมทั้งครูจะต้องรู้แหล่งที่จะชี้แนะให้นักเรียนสามารถไปค้นคว้าหาความรู้ได้นอกเหนือไปจากที่ครูนำมาให้ดูอีกด้วย แทนที่ครูจะเป็นผู้สอนหรือบอกเล่าให้ฟังแต่ผู้เดียว (กรมวิชาการ, 2521)

2. การดำเนินการ

2.1 การจัดทำแผนการเรียน

การจัดทำแผนการเรียน คือ การที่โรงเรียนดำเนินการจัดทำรายวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนเลือกเรียนตามความถนัด/ความสนใจ และวางแผนการเรียนของตนได้โดยมีอาจารย์เป็นผู้ให้คำปรึกษาในการเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ

ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการจัดทำแผนการเรียน มี 5 ประการ คือ

1. สภาพเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต
2. ความต้องการของท้องถิ่น
3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินการของวิทยาลัย
4. การสนับสนุนจากท้องถิ่น
5. ศักยภาพของวิทยาลัย

2.2 การจัดทำแผนการสอน

แผนการสอน ตามความหมายของกรมวิชาการ หมายถึง การเตรียมการสอน เป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้า ซึ่งได้แก่บันทึกการสอนตามปกตินั่นเอง

การวางแผนการสอน เป็นภาระโดยตรงของอาจารย์ผู้สอน ซึ่งผู้บริหารสถานศึกษาควรช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกอย่างเต็มที่เพื่อให้อาจารย์สามารถปฏิบัติงานดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนการวางแผน แม้ว่าการจัดทำแผนการสอนจะมีความหลากหลายตามสภาพที่แตกต่างกัน แต่การจัดทำแผนการสอนโดยทั่วไปมีขั้นตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์หลักสูตรจากคำอธิบายรายวิชา
2. การกำหนดโครงสร้างวิชา
3. การเขียนแผนการสอน
4. การปรับปรุงแผนการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523) ได้กล่าวว่า การวางแผนการสอน เป็นส่วนหนึ่งของระบบการสอนที่เป็นการเตรียมการล่วงหน้าก่อนการสอน โดยใช้ข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมได้จากการดำเนินงานตามระบบการสอน

ข้อมูลที่ต้องใช้ในการวางแผนการสอน ข้อมูลที่จำเป็นมี 8 ประการ คือ

1. สภาพปัญหาและทรัพยากร เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอนที่ครูรวบรวมได้จากการสำรวจปัญหา และตรวจสอบทรัพยากรในแง่กำลังคนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และวิธีการข้อมูลส่วนนี้จะทำให้ผู้วางแผนกำหนดรูปแบบการสอน กิจกรรมการเรียนและสื่อการสอนได้ชัดเจน
2. การวิเคราะห์เนื้อหา เป็นข้อมูลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อกำหนดเรื่องที่จะสอนโดยกำหนดเป็นระดับหน่วยใหญ่ที่อาจต้องสอนหลายครั้งและระดับบทเรียนที่เป็นเนื้อหาของการสอน 1 ครั้ง สำหรับเนื้อหาในระดับบทเรียนก็ต้องวิเคราะห์ออกเป็นหัวเรื่องและหัวข้อย่อยเช่นเดียวกัน
3. การวิเคราะห์ผู้เรียน เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอายุ ระดับความพร้อมและความรู้เดิมของผู้เรียน ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนมีความจำเป็นสำหรับการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับผู้เรียนในระดับต่างๆ
4. มโนคติ หรือความคิดรวบยอด เป็นข้อมูลเกี่ยวกับ "สาระ" หรือ "แก่นของเนื้อหา" ที่ต้องการให้นักเรียนได้รับ ครูต้องกำหนดให้เด่นชัดก่อนว่า ต้องการให้นักเรียนได้รับ "มโนคติ" หรือ "ความคิดรวบยอด" ที่เป็นแก่นสารของเนื้อหาอะไรบ้าง
5. วัตถุประสงค์ เป็นเป้าหมายแห่งความสำเร็จในส่วนของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในตัวผู้เรียนที่ครูกำหนดไว้ การกำหนดวัตถุประสงค์ต้องมีทั้งวัตถุประสงค์ทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะ สำหรับวัตถุประสงค์เฉพาะก็นิยมกำหนดไว้ในรูปวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
6. กิจกรรมการเรียน เป็นข้อมูลที่ครูต้องคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าให้นักเรียนประกอบกิจกรรมการเรียนอย่างไรบ้าง โดยคำนึงถึงกิจกรรมกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และกิจกรรมการเรียนเป็นหลัก
7. สื่อการสอน เป็นข้อมูลที่ครูต้องคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าเช่นเดียวกัน โดยพิจารณากิจกรรมการเรียนเป็นหลัก
8. การประเมิน เป็นข้อมูลที่ครูต้องคาดการณ์ไว้ว่า จะตรวจสอบพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างไรทั้งในส่วนที่เป็นพฤติกรรมเดิม (ความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว) พฤติกรรมต่อเนื่อง (พฤติกรรมย่อยที่ครูต้องให้นักเรียนเรียนรู้ไปที่ละน้อย) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (พฤติกรรมที่เป็นผลลัพธ์ ซึ่งครูคาดหวังไว้)

เมื่อได้ข้อมูลครบทั้ง 8 ประการแล้ว ครูก็สามารถวางแผนการสอนได้ การวางแผนการสอนทำได้ 2 แนว คือ

1. การวางแผนระยะยาว หมายถึง การวางแผนการสอนที่ยึดหน่วยการสอนซึ่งครอบคลุมเนื้อหาสาระค่อนข้างกว้าง ต้องใช้เวลาในการสอนเป็นสัปดาห์หรือเป็นเดือน
2. การวางแผนระยะสั้น หมายถึง การวางแผนการสอนที่มุ่งใช้ให้เสร็จสิ้นเป็นครั้งๆไป

2.3 การจัดการการสอน

บารุง กลัดเจริญ (2527) กล่าวว่าตารางสอนคือ เอกสารที่กำหนดช่วงเวลาระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อให้ทราบว่าวันหนึ่งจะสอนวิชาอะไร เวลาไหน ใช้เวลานานเท่าไรหยุดพักเท่าไรสัปดาห์หนึ่งเรียนกี่คาบ

กรมสามัญศึกษา (2528) ได้เสนอหลักการใหญ่ๆ ในการจัดการตารางเวลาไว้เป็นแนวทางคือ

1. โรงเรียนควรสนองความต้องการของนักเรียนให้มากที่สุด โดยการจัดให้นักเรียนได้เรียนในวิชาที่เลือกเรียน
2. การจัดการตารางสอน จะจัดจากวิชาที่ยากที่สุดก่อนคือวิชาการงานและอาชีพ เพราะยึดหยุ่นได้น้อยที่สุด
3. จัดวิชาที่นักเรียนเลือกน้อยที่สุดก่อน เพราะนักเรียนทุกคนที่เลือกเรียนวิชานั้นจะต้องเรียนในวิชาเดียวกัน วิชาที่จัดสุดท้ายก็คือ วิชาที่มีจำนวนกลุ่มมาก
4. จัดวิชาบังคับเป็นอันดับสุดท้าย

2.4 การจัดอาจารย์เข้าสอน

ซึ่งเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องจัดและดำเนินการเกี่ยวกับการสรรหาและกลวิธีการใช้บุคลากรได้อย่างเหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และประสบการณ์ก่อนจะจัดอาจารย์เข้าสอน ควรจะต้องมีการสำรวจความพร้อมของวิทยาลัยและมีหลักการในการจัดอาจารย์เข้าสอน เช่น จัดตามวิชาเอกที่เรียนมา จัดอาจารย์เข้าสอนตามรายวิชาที่สนใจ หรือจัดอาจารย์เข้าสอนตามรายวิชาที่อาจารย์มีประสบการณ์ หากเกิดการขาดแคลน

อาจารย์ ก็มีวิธีการแก้ปัญหาคือ การจัดอาจารย์คนเดียวให้สามารถสอนได้หลายวิชาจัดคาบเรียนให้ตรงกัน จัดหาบุคลากรจากภายนอกมาช่วยสอน หรือจัดให้นักศึกษาได้ศึกษาหาความรู้จากแหล่งวิชาการ หรือเชิญวิทยากรจากหน่วยงานต่างๆ มาสอนหรือบรรยายเป็นครั้งคราว การใช้เงินบำรุงการศึกษาจ้างอาจารย์สอนเพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนอาจารย์ การจัดอาจารย์เข้าสอนนับเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากประการหนึ่ง เนื่องจากส่งผลไปยังผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเป็นอย่างมากและโดยตรง (กฤษณา วุฒิชะพงษ์, 2533)

2.5 การจัดการเรียนการสอน

สุมิตร คุณานุกร (2523) กล่าวว่า หัวใจสำคัญของการนำหลักสูตรไปใช้คือการสอนและบุคคลที่มีความสำคัญที่สุด คือ ครู ครูควรเอาใจใส่ต่อการสอน สอนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร เลือกวิธีการสอนให้เหมาะสมสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่จะชี้ถึงสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร

สุนน อมรวิวัฒน์ (2526) กล่าวว่า การสอนคือ สถานการณ์อย่างหนึ่งที่มีต่อสิ่งต่อไปนี้เกิดขึ้น

1. มีความสัมพันธ์ และปฏิสัมพันธ์กันขึ้นระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน นักเรียนกับสิ่งแวดล้อม
2. ความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์นั้น ก่อให้เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่
3. ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ใหม่นั้นไปใช้ได้

จึงกล่าวได้ว่าการสอนของอาจารย์ เพื่อให้นักศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจ มีความสามารถ มีความคิด มีคุณธรรม และมีลักษณะนิสัยตามจุดหมายของหลักสูตร

2.6 การวัดและการประเมินผลการเรียน

การวัดและการประเมินผลการเรียนเป็นขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการจัดการเรียนการสอนเป็นการตรวจสอบว่านักศึกษาได้พัฒนาไปตามจุดหมายทางการเรียนที่กำหนดไว้หรือไม่ เพียงใดหลักในการประเมินผลการเรียน ควรเป็นดังนี้คือ

1. สถานศึกษามีหน้าที่ประเมินผลการเรียน โดยความเห็นชอบของกลุ่มโรงเรียนในเรื่องเกณฑ์ และแนวดำเนินการเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน

2. การประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชา โดยคิดเป็นหน่วยการเรียน การคิดจำนวนหน่วยการเรียนให้ถือปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

3. การประเมินผลการเรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้อันของแต่ละรายวิชา

4. ประเมินผลทั้งเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและเพื่อตัดสินผลการเรียน

2.7 การจัดกิจกรรมสนับสนุนการใช้หลักสูตร

การจัดกิจกรรมสนับสนุนการใช้หลักสูตร เป็นกิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริมให้การ ใช้หลักสูตรประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ ได้แก่ การประชาสัมพันธ์ การรับนักศึกษาและการปฐมนิเทศก์ นักศึกษาและผู้ปกครอง การจัดบุคลากรเข้าปฏิบัติงาน การพัฒนาบุคลากร การจัดห้องพิเศษ การให้และรับบริการจากชุมชน เป็นต้น ซึ่งงานและกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ วิทยาลัยจะต้องตระหนัก ในความสำคัญ มีการวางแผนและดำเนินการอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังอาจมีกิจกรรมอื่น ๆ ซึ่งวิทยาลัยสามารถเลือกปฏิบัติ หรือปรับปรุงเทคนิควิธีการดำเนินงานให้เหมาะสมกับสภาพของ วิทยาลัยและท้องถิ่นต่อไป

3. การติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตร

ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายของการประเมินผลไว้ ดังนี้

สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 1971) ได้กล่าวว่า การประเมินผล คือ กระบวนการของการจัดวางแผนการเก็บรวบรวมข้อมูล และการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ สำหรับการตัดสินใจ ในทางเลือกต่างๆ

กู๊ด (Good, 1973) ได้ให้ความหมายการประเมินผลไว้ดังนี้

1. หมายถึง กระบวนการที่ทำให้ทราบ หรือการพิจารณาคุณค่า หรือข้อสรุปของ บางสิ่งบางอย่าง

2. หมายถึง กระบวนการที่พิจารณาถึงการแสดงความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ชนิด เดียวกันกับมาตรฐานบางอย่าง

3. หมายถึง การพิจารณาสิ่งปรากฏให้เห็นเด่นชัดจากมาตรฐานคุณค่า

บุญมี เฌรยอด (ม.ป.ป.) ให้ความหมายของการประเมินผล คือ กระบวนการ ตัดสินพิจารณาหรือประเมินค่าการกระทำต่างๆ ว่าบรรลุเป้าประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2525) ได้สรุปประเด็นความสำคัญและความจำเป็นในการ
ประเมินดังนี้

1. มุ่งแก้ปัญหาเฉพาะ
2. เพื่อเน้นเสนอแนวทางหรือทางเลือกเพื่อการตัดสินใจ
3. มุ่งเสนอตอบความต้องการของผู้ใช้ผลการประเมิน
4. เป็นการประเมินอรรถประโยชน์ทางสังคมโดยตรง
5. ผลการประเมินมีลักษณะเฉพาะสูง และมีความเป็นสากลน้อย
6. เป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณค่า(Value) โดยตรง
7. ควรเป็นที่เชื่อถือในสังคมได้

เช่นเดียวกัน นิสา ชูโต (2531) ได้เสนอแนะเกณฑ์การประเมินโครงการ
บริการสังคมพอสรุปได้ดังนี้

1. มีคุณค่าดีหรือไม่ เนื้อหาเป็นอย่างไร
2. มีความเหมาะสมกับกลุ่มผู้รับหรือไม่
3. ประสิทธิภาพ(Effectiveness) บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของโครงการและได้
ผลหรือไม่อย่างไร
4. ประสิทธิภาพ(Efficiency) ผลที่ได้รับคุ้มกับทรัพยากรที่ลงทุนหรือไม่ ใช้ทรัพยากร
เหมาะสมหรือไม่
5. ความสำคัญ กลุ่มผู้รับหรือผู้เกี่ยวข้องมีความพึงพอใจเพียงใด
6. ความชอบธรรม มีความเหมาะสมและเกิดความยุติธรรมหรือไม่

จากความหมายต่างๆ ที่นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมาย สรุปว่า การประเมินผล
หมายถึง กระบวนการของการจัดวางแผนการเก็บรวบรวมข้อมูลและการให้ข้อมูล เพื่อใช้ในการ
ตัดสินใจพิจารณา ประเมินค่า หรือหาผลสรุปของการกระทำต่างๆ ว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องปัญหาการดำเนินการใช้หลักสูตรวิทยาศาสตร์การกีฬา
ได้รวบรวมและใคร่ นำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

พัฒนา ธิตีเสรี (2521) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดการเรียน การสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรปริญญาตรีของสภาการฝึกหัดครู" สรุปผลการวิจัยที่สำคัญดังนี้ คือ

1. กิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้บ่อยที่สุด คือ การบรรยายซึ่งบรรยายแล้วก็ให้นักศึกษาค้นคว้ารายงาน
2. มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน คือ ห้องสมุดภาษาสื่อการสอนที่ใช้มากที่สุดคือ เทปบันทึกเสียง รูปภาพ และรูปหุ่นจำลอง
3. วิธีการวัดผลและประเมินผลที่ใช้บ่อยที่สุด คือ การให้นักศึกษาค้นคว้าทำรายงาน ข้อสอบที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผลเป็นข้อสอบอัตนัยและปรนัย
4. ผู้จัดอาจารย์เข้าสอนรายวิชาต่าง ๆ คือ หัวหน้าภาควิชาภาษาไทยโดยจัดตามความรู้และความสามารถของผู้สอน
5. ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดจากนักศึกษา คือ นักศึกษาเคยชินกับการสอนแบบบรรยาย และขาดทักษะในการใช้แหล่งวิชาการเพื่อการค้นคว้า ส่วนปัญหาที่เกิดจากอาจารย์คือ อาจารย์เกิดความเหนื่อยหน่าย ไม่กระตือรือร้นขึ้น
6. ปัญหาที่อาจารย์ประสบอยู่คือ ไม่สามารถสอนให้คลุมเนื้อหาทั้งหมด และสิ่งที่เป็นปัญหาต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนมากที่สุด คือ การขาดงบประมาณ

จินตนา พรตตะเสน (2522) วิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาสังคมศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ฉบับพุทธศักราช 2519" สรุปผลการวิจัยที่สำคัญคือ

เอกสารประกอบการใช้หลักสูตร สื่อการสอนต่างๆ จำนวนอาจารย์ผู้สอนวิชาสังคมศึกษา และงบประมาณมีไม่เพียงพอกับความต้องการ วิธีสอนที่อาจารย์ใช้มากที่สุดคือ การสอนแบบบรรยายในการวัดผล ประเมินผล อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เป็นผู้ออกแบบข้อสอบเอง และข้อสอบเป็นแบบอัตนัยและปรนัย ใช้วิธีวัดผลแบบเก็บคะแนนระหว่างภาคและปลายภาค ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนวิชาสังคมศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยรับการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

หน่วยศึกษานิเทศ กรมการฝึกหัดครู (ม.ป.ป.) ได้ทำรายงาน "การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรการฝึกหัดครู 2519 ของสภาการฝึกหัดครู" ได้พบปัญหาที่เกิดขึ้นจากการนำหลักสูตรไปใช้มีดังนี้คือ

ในด้านความมุ่งหมายกำหนดไว้กว้างเกินไป ไม่ชัดเจน ทำให้ไม่แน่ใจว่าจะสามารถปฏิบัติได้ตรงตามความมุ่งหมายหรือไม่ ปัญหาที่อาจทำให้ไม่สามารถบรรลุความมุ่งหมายได้ ก็คือ เวลามีน้อย นักศึกษามีมาก นักศึกษามีความรู้ต่ำ ขาดอุปกรณ์การเรียนการสอน ขาดตำรา ขาดงบประมาณ และสภาพแวดล้อมไม่อำนวย เป็นต้น ในด้านเนื้อหาที่กำหนดในหลักสูตรกว้างเกินไป ไม่ละเอียดและชัดเจนพอ ทำให้เกิดความซ้ำซ้อนในเนื้อหา เวลาเรียนไม่พอ และผู้สอนรายวิชาเดียวกันในขอบเขต เนื้อหาวิชาไม่แน่นอน บางรายวิชาไม่เหมาะกับการนำไปสอนในระดับประถม และมีชมในด้านการจัดตารางสอนชั่วโมงสอนน้อยเกินไป ไม่สามารถสอนให้ครบตามหลักสูตรได้ เอกสารอ้างอิงมีน้อย ขาดวัสดุอุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ ขาดผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะวิชา ตลอดจนขาดงบประมาณในการใช้จ่าย การซื้อวัสดุทำได้ยากเนื่องจากระเบียบราชการ เป็นต้น ในด้านการบริหารมีปัญหาในเรื่องงบประมาณจัดซื้อ วัสดุอุปกรณ์และเชิญวิทยากร ขาดตัวหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรซึ่งแจ้งได้ไม่ทั่วถึง วัสดุอุปกรณ์เพื่อการพิมพ์เอกสารถูกจำกัด หนังสือเพื่อค้นคว้ามีน้อย ผู้บริหารไม่จัดบุคลากรให้เหมาะสมกับงาน

สุวัตร ลิทธิหล่อ (2525) วิจัยเรื่อง "การบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า การบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษามีการปฏิบัติดังนี้

1. ด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา ผู้อำนวยการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ จัดให้มีการดำเนินงานวิชาการของวิทยาลัยให้สอดคล้องกับนโยบายทั่วไปเกี่ยวกับวิทยาลัยพลศึกษาที่กรมพลศึกษากำหนดไว้ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ ศึกษาโครงสร้างระบบบริหารวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษาที่กรมพลศึกษากำหนดไว้ หัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ ควบคุมการเรียนการสอนให้เป็นไปตามหลักสูตร และการวัดผลที่วิทยาลัยและกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้

2. ด้านการบริหารบุคลากรและการกำหนดอาจารย์ปฏิบัติงานวิชาการ ผู้อำนวยการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ สนับสนุนให้อาจารย์เข้ารับการอบรมทางด้านวิชาการและการกีฬา ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและหัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ กำหนดตัวอาจารย์ให้รับผิดชอบงานทางวิชาการได้คำนึงถึงความรู้ความสามารถและความถนัด

3. ด้านหลักสูตรและ เอกสารการใช้หลักสูตร ผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ จัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของหลักสูตรวิทยาลัยพลศึกษา ส่วนหัวหน้าแผนกวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ ศึกษาความมุ่งหมายและ เนื้อหาของหลักสูตรวิทยาลัยพลศึกษา

4. ด้านวิธีการสอนและตารางสอน ผู้อำนวยการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ จัดตารางสอนโดยยึดหลักการและวิธีการของการจัดตารางสอน ส่วนผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและหัวหน้าแผนกวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ จัดตารางสอนโดยมีข้อมูลต่างๆอย่างเพียงพอ

5. ด้านการนิเทศการสอนและการนิเทศนักศึกษาฝึกสอน ผู้อำนวยการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ ชี้แจงแนะนำให้อาจารย์ได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกสอน ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ กำหนดนโยบายและวัตถุประสงค์ของการฝึกสอนของวิทยาลัย หัวหน้าแผนกวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ เข้าใจในหลักการและวิธีการของการนิเทศ

6. ด้านวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนและห้องสมุด ผู้อำนวยการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ กำหนดระเบียบการใช้วัสดุอุปกรณ์อาคารสถานที่และวัสดุครุภัณฑ์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ ให้คำแนะนำในการใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนแก่อาจารย์และนักศึกษา หัวหน้าแผนกวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ จัดสรรอาคารสถานที่และบริเวณต่างๆของวิทยาลัยให้ตอบสนองต่อความต้องการเพื่อบริการการเรียนการสอน

7. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน และการประเมินผลทางวิชาการ ผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ ควบคุมให้อาจารย์ทำการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนของวิทยาลัยให้เป็นไปตามระเบียบการวัดผลที่กรมพลศึกษากำหนดไว้ ส่วนหัวหน้าแผนกวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ วัดผลและประเมินผลแต่ละวิชาในภาคเรียนหนึ่งๆโดยวิธีต่างๆ

8. ด้านการใช้ทรัพยากรและแหล่งวิชาในท้องถิ่นและการให้บริการทางด้านวิชาการแก่ชุมชน ผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ จัดให้วิทยาลัยมีบทบาทในการเป็นศูนย์กลางแหล่งวิชาการทางด้านพลศึกษาสำหรับชุมชน ส่วนหัวหน้าแผนก

วิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ มีบทบาทในการเผยแพร่ความรู้และทักษะที่ให้แก่เยาวชนและประชาชน

9. ด้านการวางแผนปรับปรุงงานวิชาการของวิทยาลัย ทั้งผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและหัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากได้แก่ จัดทำปฏิทินในการปฏิบัติงานด้านวิชาการของวิทยาลัย

ปัญหาในการบริหารงานและปฏิบัติงานด้านวิชาการ ทั้งผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าแผนกวิชาเห็นว่า งบประมาณในการสนับสนุนในการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยมีไม่เพียงพอ บุคลากรมีไม่เพียงพอ ขาดการประสานงานระหว่างอาจารย์ผู้สอนแต่ละวิชา เอกสารและคู่มือการใช้หลักสูตร ตลอดจนหนังสือตำราในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอ ไม่มีข้อทดสอบที่เป็นมาตรฐาน ขาดนักวิชาการและการวางแผนที่ดีในการปรับปรุงงานวิชาการ

สุจรรยา สุวรรณศิริ (2528) วิจัยเรื่อง "สภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2524 ในวิทยาลัยครู" สรุปผลการวิจัยว่าสภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ในด้านต่างๆ คือ ในด้านการจัดทำแบบการสอน การจัดทำเอกสารและคู่มือครู การเตรียมบุคลากร สื่อการเรียนการสอน สถานที่ที่ใช้สอนและปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมเสริมการเรียนการสอน เทคนิคและวิธีสอนและการวัดและประเมินผลการเรียน ส่วนปัญหาที่พบส่วนใหญ่ งบประมาณในการดำเนินงานไม่เพียงพอ ขาดแหล่งวิทยากรในท้องถิ่น อุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ รวมทั้งห้องปฏิบัติการไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษาพื้นฐานของนักศึกษาแตกต่างกัน และนักศึกษาขาดความสนใจในวิชาชีพอย่างแท้จริง

กุลธิดา เชิงฉลาด และคณะ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษาและสุขศึกษา) พุทธศักราช 2525 ในวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ ในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดปัจจัยสภาพต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตร สถานที่ที่ใช้สอนและฝึกปฏิบัติ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลและปัญหาการใช้หลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่เห็นว่าจำนวนหน่วยกิตในหลักสูตรมีมากไป มีการให้อาจารย์ทำแผนการสอน คู่มือครู เอกสารประกอบหลักสูตร มีการสำรวจความพร้อมของบุคลากรก่อนเปิดสอน มีการเตรียมผู้สอนเพื่อให้รู้จักหลักสูตร และได้แนะนำผู้สอนในการสอน และวัดผลเสมอสำหรับปัญหา

ของผู้บริหารที่ประสบมาก คือ ความเพียงพอของงบประมาณ ส่วนอาจารย์ผู้สอนในหมวดต่าง ๆ ส่วนใหญ่เห็นว่า จำนวนหน่วยกิตมีความเหมาะสมแล้ว มีการจัดทำแผนการสอนของตนเอง โดยศึกษาหลักสูตรเฉพาะส่วนที่ตนเองต้องสอน วิธีการสอนจะใช้แบบบรรยายเป็นส่วนมาก การวัดผลส่วนใหญ่จะใช้สอบข้อเขียน และการสอบภาคปฏิบัติ สำหรับปัญหาของอาจารย์ส่วนใหญ่ที่ประสบมาก คือ ความแตกต่างทางระดับความสามารถและพื้นฐานของนักศึกษา การขาดแคลนเอกสารประกอบการสอนคู่มือครู แหล่งค้นคว้าทางวิชาการ วัสดุอุปกรณ์และงบประมาณ

สุรัตน์ จินตสกุล (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พุทธศักราช 2525 ของวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษา มีปัญหาเกี่ยวกับการขาดแหล่งศึกษาค้นคว้า อุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ และสื่อการสอนไม่เพียงพอ เพราะขาดงบประมาณในการจัดซื้อ และจัดหาอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับการขาดเอกสาร หนังสือคู่มือ และตำราที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า อุปกรณ์บางอย่างมีแต่ไม่ใช้ให้เกิดประโยชน์ เพราะขาดคุณภาพและมาตรฐานที่ดีพอ

อรอนงค์ อิงคะสุวนิชย์ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรการสื่อสารและโฆษณา ระดับอนุปริญญา พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครู" ผลการวิจัยพบว่า ในด้านการใช้แหล่งวิทยาการ และสถานประกอบการเกี่ยวกับการส่งนักศึกษาไปฝึกงานใช้หลักเกณฑ์ในการเลือกแหล่งที่มีลักษณะงานที่ปฏิบัติตรงกับลักษณะของวิธีสอนและในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าอาจารย์ส่วนใหญ่มีการเตรียมการสอนทุกครั้ง

เยาวลักษณ์ นาคปฐม (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิตที่ภาควิชาในวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า วิทยาลัยมีการวางแผนปฏิบัติงานในการบริหารหลักสูตรดังนี้คือ ศึกษานโยบายของกรมพลศึกษา มีการเตรียมพัฒนาบุคลากร เตรียมงบประมาณ บริการห้องสมุด ตำราและเอกสารหลักสูตร วัสดุอุปกรณ์สถานที่ ยานพาหนะ การประชาสัมพันธ์ การใช้หลักสูตร และการรับสมัครนักศึกษา สรุปปัญหา คือ มีเวลาและงบประมาณน้อย สำหรับการเตรียมพัฒนาบุคลากรซึ่งจะนำไปสู่การขาดความรู้และทักษะบางรายวิชา อาคารสถานที่ไม่เพียงพอ และความก้าวหน้าในวิชาชีพไม่ชัดเจน วิทยาลัยมีการดำเนินงานในการบริหารหลักสูตรดังนี้คือ มีการจัดทำแผนการเรียนรายวิชาตลอดหลักสูตร จัดทำแผนการสอน เอกสารประกอบการสอน และ

๔. สื่อการเรียนการสอน งบประมาณสำหรับจัดทำเอกสาร ตำรา อุปกรณ์ การไร้แหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ เพื่อส่งนักศึกษาไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพ สรุบบัญหาคือ ขาดแคลนเอกสารตำรา วัสดุอุปกรณ์ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา แบบทดสอบไม่ได้มาตรฐาน อาจารย์ขาดทักษะในการวิเคราะห์ข้อสอบและขาดคู่มือการประเมินผลการเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เกรแฮม (Graham, 1960) ได้ศึกษาโปรแกรมสำหรับปริญญาชั้นสูง ในคณะศึกษาศาสตร์ในประเทศแคนาดา ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ขอบเขตของการศึกษาทั่วไปดีแล้วแต่รายวิชาต่างๆในหลักสูตรจะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงให้ดีกว่านี้ โดยเน้นทั้งด้านการปฏิบัติพอ ๆ กับด้านเนื้อหา การกำหนดวิชาบังคับและวิชาเลือกในหลักสูตรควรปรับปรุงเช่นกันโดยบังคับให้เรียนวิชาอื่นบ้าง ไม่บังคับเฉพาะวิชาการศึกษาเท่านั้น การเรียนการสอนก็สามารถปรับปรุงได้โดยจัดกิจกรรม เช่น การสัมมนาในชั้น การประชุมปฏิบัติการ การศึกษานอกสถานที่

มัวร์ (Muir, 1973) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การปฏิบัติการพัฒนาหลักสูตรในวิทยาลัยชุมชนเยอรมัน: การศึกษาเฉพาะกรณี" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสร้างหลักสูตรวิทยาลัยชุมชนนั้นสร้างขึ้นจากความต้องการท้องถิ่น โดยพัฒนาเป็นรายวิชา ผู้มีบทบาทคือครูผู้สอน การตั้งวัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้พยายามให้คลุมเนื้อหาทั้งหมด แต่เนื้อหาในหลักสูตรวิชาเลือกและวิชาบังคับได้ถูกเลือกและตัดสินตามกฎหมายของรัฐ การใช้หลักสูตรมี 2 ทางคือ ใช้ในโรงเรียน และใช้โดยรัฐ

มิลเลอร์ (Miller, 1973) ได้ทำการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมของครูในการพัฒนาหลักสูตรในโครงการแคนาดาตะวันตก ผลการวิเคราะห์พบว่า ครูที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรเป็นผู้ส่งเสริมขอบเขตพื้นฐานการพัฒนาหลักสูตร 10 ประการ อย่างมากมาย สามารถสอนโดยเข้าใจหลักสูตรได้ดีกว่าครูที่ไม่มีโอกาสเข้าร่วมพัฒนาหลักสูตร สามารถแก้ไขเนื้อหาทางการได้ดีกว่า เพราะมีประสบการณ์ทางการสอนมาก ทำให้มีผลดีต่อการเรียนการสอน

ซัวเรซ (Suarez, 1975) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาของรัฐเปอโตริโก" ความมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อเป็นการประเมินค่าโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา รัฐเปอโตริโก จำนวน 12 โรงเรียน

โดยพิจารณาเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินผลขึ้นกับด้านต่อไปนี้ คือ การจัดดำเนินการ ลักษณะของโปรแกรมและกิจกรรม อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ข้อเสนอแนะในการเรียนรู้ ผลที่ได้จากการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสำรวจ และการสัมภาษณ์คณะครูเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางแผนโปรแกรมโดยรัฐมาใช้ นั้น เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงสภาวะของโรงเรียนนั้น ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนั้นมีน้อย ไม่มีจำนวนนักเรียนที่แน่นอน การเรียนพลศึกษาในชั้นเรียนขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ซึ่งทำให้เป็นผลกระทบกระเทือนต่อการสอน และกระบวนการเรียนรู้วิชาพลศึกษา

เบสแมน (Bestman, 1975) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาไฮม์ รัฐแคลิฟอร์เนีย" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงคุณภาพและประโยชน์ในปัจจุบัน ของโปรแกรมพลศึกษา ของนักเรียนชาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสหศึกษาเมืองอานาไฮม์รัฐแคลิฟอร์เนีย จำนวน 25 โรงเรียน โดยใช้แบบสำรวจของเนลสัน (Neilson-Commer Alson- Score Card) ผลการวิจัยพบว่า

1. คณะผู้ทำการสอนต้องเตรียมตัวให้พร้อม และปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น
2. ครูพลศึกษามีฐานะทางสังคมดีกว่าครูผู้สอนอื่น ๆ ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการสอน บุคลิกภาพ และอุปนิสัย
3. สถานที่และอุปกรณ์มีอยู่ไม่เพียงพอ
4. ครูพลศึกษามีจำนวนชั่วโมงสอนมากเกินไป
5. ขาดตำราและคู่มือครูในการเรียนการสอนของครูพลศึกษา
6. ด้านโปรแกรมการสอนพลศึกษา ครูพลศึกษามักไม่กำหนดเนื้อหาในการสอนอย่างแน่นอน
7. มีการจัดเฉพาะโปรแกรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นหลัก โปรแกรมอื่น ๆ แทบจะไม่มีการจัดเลย

ฮิซากะ (Hisaka, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้วิธีเคลฟเพื่อศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่กระทบต่ออนาคตของโครงการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อนันทนาการในวิทยาลัยชุมชนในอเมริกา"

โดยใช้วิธีเคสไฟกับสถาบันการศึกษาและวิทยาลัยในภาคต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกาจำนวน 46 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ความเปลี่ยนแปลงในด้านความคาดหวังและความเสียหายจะเกิดขึ้นกับการดำเนินการด้านการเรียนการสอน งบประมาณ สวัสดิการ เครื่องอำนวยความสะดวก โครงการกีฬาภายนอก และโครงการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ การเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นใน 10 ปี ของ ค.ศ.1980 สิ่งสำคัญที่ผู้บริหารควรกระทำคือ การพิจารณาโปรแกรมหลักสูตรต่าง ๆ และวางแผนงานในระยะยาว เพื่อให้การจัดโปรแกรมเป็นไปอย่างเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ชอร์ และนอร์ฟลีท (Shaw and Norfleet, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรสุขศึกษาระดับมัธยมปลาย โดยใช้แบบสอบถามถามครู ผู้ปกครอง และนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูจะต้องสอนและแนะนำเกี่ยวกับบุหรี แอลกอฮอล์ ยาเสพติด การปฐมพยาบาล และสวัสดิศึกษา
2. ครูควรพัฒนาการสอนของตนเอง โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร
3. ควรมีการสอนเพศศึกษาและจิตวิทยา วิชาเลือกควรจะสัมพันธ์กับชีววิทยาหรือเกี่ยวกับวิชาที่นักเรียนสนใจ
4. คณะกรรมการสุขภาพควรประกอบด้วย ผู้สอนวิชาสุขศึกษา จิตวิทยาการศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น
5. แต่ละโรงเรียนควรมีรายการเกี่ยวกับอันดับความต้องการด้านสุขภาพของนักเรียน นอกจากนี้ครูสุขศึกษาควรมีความรู้และทักษะในการสอนเป็นทีม ซึ่งประกอบด้วยครูสุขศึกษา ครูวิทยาศาสตร์ ครูจิตวิทยาและคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วยตัวแทนต่างๆจากชุมชน

วิลด์ (Wilke, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อนาคตของโครงการสอนพลศึกษาทั่วไปในระดับอุดมศึกษาโดยวิธีเคสไฟ" โดยใช้แบบสอบถาม ถามผู้บริหารโครงการสอนพลศึกษาทั่วไปของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ควรจะมีวิชาเกี่ยวกับสมรรถภาพของระบบหายใจ โภชนาการ และการควบคุมน้ำหนักของร่างกายให้มากขึ้น

2. ผู้บริหารควรเข้าใจและเห็นคุณค่าของกิจกรรมทางพลศึกษาและต้องสนองต่อความต้องการของนักศึกษาด้วย

3. ควรพิจารณาจัดโครงการพลศึกษาให้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการศึกษา
4. ควรจะเป็นวิชาที่นับหน่วยกิตการเรียนด้วย
5. ควรปลูกฝังให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการออกกำลังกายและขอเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา
6. บทบาทของโปรแกรมพลศึกษาจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต
7. วิธีสอนกิจกรรมพลศึกษาควรคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียน
8. ควรมีการรวมวิชาที่เข้าซ้อนเข้าด้วยกันเพื่อประหยัดงบประมาณ

พอนเดอร์ (Ponder, 1984) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการเตรียมโปรแกรมของครูพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในรัฐแคลิฟอร์เนียเหนือ" กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มาจากสถาบันการศึกษาที่มีอายุ 4 ปี จำนวน 10 สถาบัน ทั้งของรัฐบาลและของเอกชนในรัฐแคลิฟอร์เนียเหนือ จำนวนกลุ่มประชากรที่มีส่วนร่วมจำนวน 10 สถาบันประกอบด้วยเจ้าหน้าที่บริหารงานพลศึกษา เจ้าหน้าที่ประจำคณะและห้องสมุด ประมาณสถาบันละ 50 คน การเก็บข้อมูลกระทำโดยการไปพบปะและสัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถามของบูกวอลเตอร์-คอลลินส์ ซึ่งผู้สำรวจต้องจัดแบ่งบัตรคะแนนของแต่ละสถาบันที่เกี่ยวข้อง สถาบันการศึกษาของรัฐบาลเป็นสถาบันที่ได้มีการจัดลำดับ ขั้นตอนการพัฒนาการเตรียมโปรแกรมสำหรับครูพลศึกษาระดับปริญญาตรี ดังนี้ โดยเริ่มจากสนามกีฬาในร่มและจบด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้ห้องสมุด และการใช้ทัศนวัสดุอุปกรณ์ ในขณะที่สถาบันของเอกชนให้ความสำคัญแก่นโยบายและการใช้หลักสูตร

เตา (Tao, 1990) ได้วิเคราะห์ความถนัดอย่างเป็นระบบของนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาเฉพาะและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ที่สามารถอธิบายในกฎแห่งความต้องการทักษะทางกลไกของนักกีฬา โดยใช้การพัฒนาวิทยาศาสตร์ประยุกต์ เช่น ชีววิทยาสรีรวิทยา จิตวิทยา รวมทั้งระบบทางวิทยาศาสตร์ จิตวิทยาการกีฬา และหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา เพื่อช่วยวิเคราะห์นักกีฬาเยี่ยมของจีนพบว่า

1. ความถนัดนักกรีฑาในโอกาสพิเศษต่าง ๆ เกิดจากปฏิสัมพันธ์อย่างเป็นระบบของนักกีฬากลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์และสิ่งแวดล้อม จะช่วยในขบวนการและการควบคุม

2. การบูรณาการในการใช้ระบบต่าง ๆ เป็นเครื่องมือชี้ถึงความถนัดขั้นสูงของนักกีฬาในการแข่งขันในสภาพแวดล้อมที่บุคคลสร้างขึ้น

3. มีองค์ประกอบ 18 ชนิด ที่มีผลต่อการแข่งขันระดับสูงสุดของนักกีฬาระหว่างแข่งขันและการฝึกซ้อม

ทั้งนี้การฝึกซ้อมโดยการนำหลักจิตวิทยาในการควบคุมจะช่วยเสริมความรู้สึกลงในการบูรณาการองค์ประกอบเหล่านั้น

อมอสต์ (Amos, 1992) ไปทำการศึกษาเรื่อง "การใช้คำสั่งเกี่ยวกับความคิดรวบยอดเรื่องเกี่ยวกับหลักสูตรสุขศึกษาใน ร.ร.มัธยมศึกษาในไอโอวา" วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือการศึกษาที่จะให้โรงเรียนตัดสินใจอย่างไรในการรวบรวมความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสุขศึกษาในหลักสูตรเหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสุขศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในไอโอวาจำนวน 148 คน 97 คนเป็นหญิง 51 คนเป็นชาย ถูกสำรวจเกี่ยวกับสุขศึกษาที่สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์จำเพาะ 2 อย่าง คือ

1. ลักษณะของการเตรียมการจัดการของหลักสูตรสุขศึกษาสำหรับเกรด 9 ไปจนถึงเกรด 12

2. ทักษะของครูสุขศึกษาของครูโรงเรียนมัธยมศึกษาเกี่ยวกับความเป็นไปของสุขศึกษา คือถูกสั่งการโดยการประชุมทั่วไปของรัฐไอโอวา การสำรวจนั้นเกี่ยวกับคำถามในเรื่องของอาชีพ การบอกเล่าเกี่ยวกับทัศนคติ และระดับของความเป็นไปของสุขศึกษาในระดับเกรด 11 แบบสอบถามถูกพัฒนาขึ้น และนำไปใช้หลักสูตรของสุขศึกษาและแบบจำลองสุขศึกษา และศึกษาเกี่ยวกับอุปสรรคในการสอนสุขศึกษาประมาณ 80% ของกลุ่มตัวอย่างถูกรายงานโดยครูจากโรงเรียนของพวกเขาเอง มีการใช้หลักสูตรสุขศึกษาอย่างมาก และถูกจัดขึ้นโดยตามสภาพของโรงเรียน แบบจำลองหลักสูตรสุขศึกษา ส่วนมากถูกใช้อย่างคล่องแคล่ว และแบบจำลองของหลักสูตรนั้น ๆ ก็รวมอยู่ด้วย ครูสอนมากจะถูกประเมินจากเจ้าของโรงเรียนว่าใช้หลักสูตรสุขศึกษาได้ดี 72% ของครูเหล่านี้ก็รายงานว่าพวกเขามีบทบาทในการพัฒนาหลักสูตร แต่ไม่ถึง 39% มีความเห็นว่าพวกเขามีบทบาทในการนำหลักสูตรไปใช้

บราวเวท (Blauvelt, 1992) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การใช้โปรแกรมพลศึกษาใน
 ชนบทของฮอนดูรัส" วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือประเมินการใช้พลศึกษาในพื้นที่ชนบทของ
 ฮอนดูรัส เป็นการอธิบายจากทฤษฎีของการมีส่วนร่วมของครูในสภาพและพฤติกรรมซึ่งปรากฏใน
 โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนเล็ก ๆ ในชนบทของฮอนดูรัส การวิจัยพบว่านักเรียนและสมา
 ชิกของชุมชนให้เหตุผลอย่างมากเกี่ยวกับความสามารถและความกระตือรือร้นของครู เป็นความสำ
 เร็จโดยการได้รับความช่วยเหลือเครื่องอุปกรณ์เพียงเล็กน้อย สิ่งเหล่านี้ก็เป็นผลจากความช่วย
 เหลือในการพลศึกษาในพื้นที่ในชนบทที่จะพัฒนาชนชาติให้มีคุณค่าและสามารถจะประสบความสำเร็จ
 ภายใต้อาชีพช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย ถ้าครูมีศรัทธาและมีประสิทธิภาพ

เมลนิชุก (Melnychuk, 1992) ได้ศึกษาเรื่องการไปสู่การเข้าใจในการอาศัยใน
 โลกของครูพลศึกษาในการใช้หลักสูตร การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความพยายามที่จะสืบ
 ค้นความหมายของการใช้หลักสูตรสำหรับครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในการใช้หลัก
 สูตรพลศึกษาใหม่ และเข้าใจในขบวนการใช้หลักสูตร ผลการวิจัยพบว่าในอาชีพของครูนั้นไม่
 พบว่ามีส่วนช่วยทำให้เกิดการจูงใจสำหรับการใช้หลักสูตร ครูนั้นมีความต้องการการช่วย
 เหลืออย่างต่อเนื่องรวมทั้งผลย้อนกลับและให้ความมั่นใจตลอดของกระบวนการใช้หลักสูตร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย